

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2005

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer, beste donateur,

Wat was het moeilijk voor mij om dit jaar naar mijn niños in Peru te vertrekken! Mijn beide zussen waren nog maar zo kort geleden overleden en toch voelde ik dat ik moest gaan. Mijn zus Jeanne dacht zelfs kort voor haar overlijden nog aan onze niños en ik wilde dan ook zelf een invulling geven aan de donatie die bij haar afscheidsdienst is ingezameld.

Het is een heel intensieve, maar prachtige tijd geworden. Het project ontwikkelt zich fantastisch en een van mijn wensen is werkelijkheid geworden. Mijn grote droom was dat ooit een van onze niños werk zou krijgen in ons opvanghuis. We hebben Edwin, een fantastische knul die bij ons groot is geworden, aangenomen om bij Inti Huahuacuna te komen werken. Van het geld dat hij bij ons verdient kan hij zijn studie betalen. Echt, dit is meer dan ik ooit had durven hopen toen ik aan dit werk begon!

In deze nieuwsbrief breng ik jullie op de hoogte van mijn belevenissen met de niños gedurende mijn werkverblijf in Cusco.

*Veel leesplezier en bedankt voor uw belangstelling,
Marianne Schepers*

De niños een weekeinde op kamp in Andahuaylillas.

De wijk Tica Tica.

Een nieuw project

De wijkraad van de wijk Tica Tica had gehoord van ons werk met de niños van Inti Huahuacuna. Zij willen graag dat wij ook een opvanghuis opstarten in hun wijk. We hebben nu bijna een jaar op proef in hun buurthuis met deze kansarme kinderen gewerkt. We vangen al dagelijks tussen de 30 en 40 kinderen op. In deze wijk is werkelijk niets. De kinderen moeten dagelijks ruim een uur lopen naar school en ook hier is de honger groot. We hebben ervoor gekozen ook met dit project door te gaan. We hopen ook hiervoor steun van onze donateurs te krijgen!

Zaterdag 17 september 2005
Scheiden doet echt lijden.

Donderdag heb ik in alle vroegte afscheid genomen van een druilerig Nederland. Deze weersgesteldheid past goed bij het "druilerige" gevoel dat ik zelf al dagen heb. De positieve spanning die ik normaal gesproken altijd voor mijn vertrek voel is dit jaar anders, emotioneler. Het afscheid nemen van de mensen waar ik van houd valt me zwaarder. Door het overlijden van mijn beide zussen heb ik voor mijn gevoel de afgelopen maanden al veel meer afscheid moeten nemen dan me lief is.

Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan en de afgelopen weken ben ik toch weer naar mijn vertrek toe gaan werken. Een onbeschrijflijke klus, gezien de 140 kilo materialen die toch op een of andere manier in de loop van de afgelopen maanden op onze zolder terecht zijn gekomen! Dat ik dit in de toekomst anders aan moet gaan pakken is zeker! De enige oplossing om alles in Cusco te krijgen was dan ook om 60 kilo alvast per post vooruit te sturen. Op hoop van zegen!

En dan komt ineens toch die dag dat ik richting Schiphol vertrek, gesteund door velen en begeleid door mijn trouwe uitzwaaiers Klaartje en Hans. Dat blijft het fijne van het vertrek zelf, dat je spontaan klaar bent omdat dat vliegtuig gewoon vertrekt. Je kunt niets meer, dus hoef je ook niets meer. Nog een laatste kus, een zwaai en gewapend met de foto's van mijn dierbaren kan mijn avontuur weer beginnen.

Op Schiphol word ik uitgezwaaid door Klaartje en Hans.

Eerst naar Atlanta en daarna door naar Lima, waar als alles goed is Dolores en ik elkaar zullen ontmoeten. Dit jaar hebben we eerst een grote klus te klaren in Lima, alvorens ik de gelederen

ga versterken in Cusco. Maar hierover ga ik jullie meer vertellen in mijn volgende mail.

Zaterdag 24 september 2005

Ons hoofddoel: "El Ministerio de la Mujer y Desarrollo Social" (Mimdes) in Lima.

Dolores is naar Lima gekomen en na mijn eerste nacht in Lima volgt onze hereniging. Iedere keer is het weer een feest elkaar te zien en is het net alsof we elkaar gisteren nog gesproken hebben. En zonder dat we er erg in hebben zitten we binnen 5 minuten alweer te werken. Het hoofddoel van ons werkverblijf in Lima is namelijk om het project in te schrijven bij dit Ministerie, dat op komt voor de rechten van vrouwen en kinderen.

Ons bezoek aan het ministerie.

Vorig jaar zijn we er al mee begonnen om te bekijken wat we allemaal moeten regelen om Inti Huahuacuna bij dit Ministerie ingeschreven te krijgen.

Onvoorstelbaar hoeveel werk hierbij komt kijken! Het hele gebouw moet aan strikte veiligheidseisen voldoen. Verder moeten onder andere de boekhouding, onze werkplannen van de afgelopen jaren en onze plannen voor de toekomst worden overhandigd. Als we hier ingeschreven worden zou betekenen dat wij bijvoorbeeld gratis gebruik mogen maken van cursussen die het Mimdes biedt, zoals een computer cursus voor beginners voor onze niños. Ook kunnen we voor elk probleem van onze kinderen advies vragen bij instanties die onder het Mimdes vallen.

Na een gesprek kregen we te horen dat we zeker een goede kans maken om door deze keuring heen te komen. Van haar krijgen we weer een stapel formulieren mee en nu kunnen we alles in Cusco in werking gaan stellen.

We besluiten nog een paar dagen in Lima te blijven. Nu we toch hier zijn willen we van de gelegenheid gebruik maken om ook zoveel mogelijk materialen te kopen die in Cusco niet te krijgen zijn.

Uit alle hoeken van Nederland hebben we fantastische donaties gekregen, waardoor we nu allerlei materialen en apparaten voor het project kunnen aanschaffen. Uiteindelijk zijn we op zondag met 50 kilo extra bagage aan prachtige spullen op het vliegveld door de controle gekomen.

Beladen met 50 kg extra vertrek ik naar Cusco.

Mijn hoofddoel: "Cusco".

Op zondagavond komen we moe maar voldaan in Cusco aan. Ook hier voelt het alsof ik nooit ben weggeweest. Er volgt een warm welkom door Eduard, Angela, Sebas en een Nederlandse vrijwilligster Anike, die een paar dagen daarvoor in Cusco is aangekomen. Onmiddellijk weet ik weer dat ik ook hier thuis hoor! Dit gevoel wordt versterkt als ik op maandag boodschappen ga doen. Nauwelijks ben ik op staat of er wordt al van verre geroepen "Profe Mariaaaaaanne" en daar komen mijn vaste klantjes aanhollen. Vol verhalen en zoals altijd uitgehongerd. Tezamen gaan we broodjes voor hen kopen en binnen afzienbare tijd ben ik weer van al het nieuws in de stad op de hoogte.

Door vervoersproblemen kunnen we pas op dinsdag weer naar Inti Huahuacuna. Er volgt een ongelofelijk warm weerzien met het team en de niños en vanaf dat moment heb ik het gevoel dat ik weer tijd tekort ga krijgen. Ik wil zoveel en er gebeurt zoveel! Het project ontwikkelt zich fantastisch en ik weet dan ook niet waar ik moet beginnen met vertellen. Het is teveel om op te noemen. Ik zal datgene vertellen wat me het meest geraakt heeft deze week.

Mijn stiekeme grote droom was dat ooit een van onze niños werk zou krijgen binnen ons opvanghuis. Zoals het er nu uitziet gaat deze droom uitkomen. Daar een van onze profe's weg is gegaan hebben we hierdoor dringend een nieuw teamlid nodig. Edwin, een fantastische knul die al jaren bij ons komt, moet zelf zijn school bij elkaar zien te verdienen. Hij heeft ons werk vanaf het begin meebeleefd en we hebben hem op proef aangenomen als rechterhand van de verantwoordelijke voor het spelletjeslokaal. Het is hartverwarmend om te zien hoe Edwin met de kinderen omgaat. Van het geld wat hij bij ons gaat verdienen kan hij zijn studie betalen. Echt, dit is meer dan ik had durven hopen toen ik aan dit werk begon!

Edwin test het nieuwe gereedschap.

Tussen dit alles door ben ik ook alweer bij Dr. Carlos geweest. Richard, een van onze jongens, heeft al een tijd veel pijn op de borst. Hij is erg afgevallen en geeft bloed op. Gelukkig staat Dr. Carlos gelijk klaar en kan ik met Richard komen. Carlos laat Richard zijn verhaal vertellen en vraagt of er bijzondere ziektes in zijn familie voorkomen. Op de vraag hoe de gezondheid van zijn moeder is zegt Richard dat ze oud, maar gezond is. Ook zijn 5 broers zijn gezond en op de vraag hoe het met zijn vader gaat antwoordt Richard dat hij dood is. Carlos vraagt waaraan hij gestorven is en Richard antwoordt dat hij een

alcoholist was. Het gezichtje van deze knaap spreekt op dat moment boekdelen. Uit het verdriet en de pijn in zijn ogen besef ik welk een ellendig leventje hier achter moet zitten. Het meest trieste is dat hij een van de velen is hier in Cusco. Terrible! We moeten een röntgenfoto laten maken en Richard krijgt pillen tegen de pijn.

Dr. Carlos onderzoekt Richard.

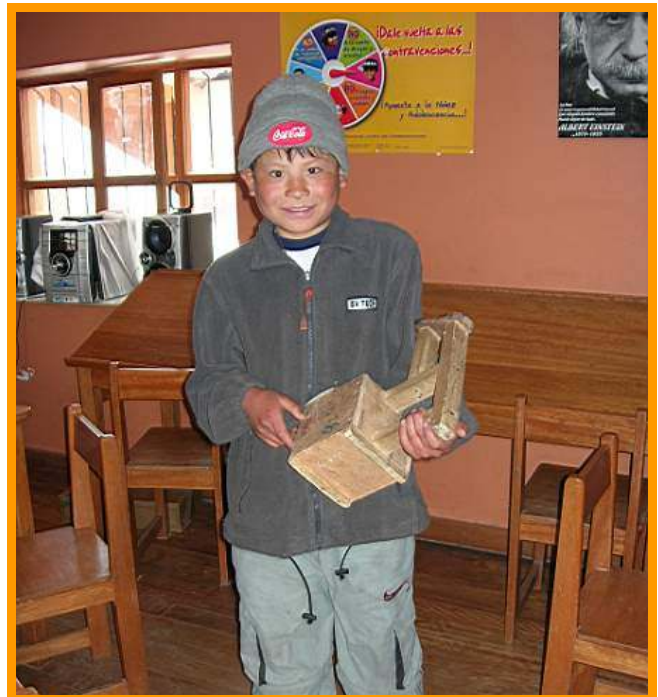
Deze week eindigen we met een vergadering met Inabeef. Dit is de eerste keer dat een organisatie van de staat ons om advies komt vragen. Zij willen graag van gedachten wisselen over onze werkmethoden en eventueel met ons samen werken....!! Inabeef begeleidt straatkinderen twee jaren en wil deze kinderen daarna niet helemaal loslaten. Zij bekijken de mogelijkheid of deze kinderen ondergebracht kunnen worden bij Inti Huahuacuna. Je weet maar nooit wat hier weer uitrolt.

Terughollend naar het centrum hoor ik weer mijn naam noemen en daar valt Nelida, een van onze probleemniños, in mijn armen. Ze ziet er echt goed uit en vanuit het grote lege gat, dat ze voor in haar mond had, lachen me nu prachtige kunststanden toe. Lieve donateurs, het is zo fantastisch om dit kind weer te zien lachen, mede dankzij jullie donaties! Muchas gracias!

Zaterdag 1 oktober 2005

De dag van de rechten van het kind.

Op maandag beginnen we de week met te bekijken of we iets aan het verdriet van Manuel kunnen doen. Vrijdagavond kwam hij helemaal in tranen en met een beurs lijfje naar het project. De Policia had hem erop betrapt dat hij de schoenen van een toerist zat te poetsen. Snel probeerde hij te vluchten, maar ze kregen hem te pakken, sloegen hem in elkaar en namen zijn schoenpoetskistje en materialen in beslag. Hoeveel triester kun je het voor een kind nog maken? Voor Manuel is het meest verdrietige dat hij dit kistje had geleend van een vriendje. Toen hij onlangs na zijn werk een keertje thuis kwam en niets verdiend had ontstak zijn alcoholische vader in zulk een woede, dat hij het schoenpoetskistje van zijn zoon compleet in elkaar stampte. Waarmee deze vader niet alleen de bron van inkomsten van zijn zoon compleet in elkaar stampte. Waarmee deze vader niet alleen de bron van inkomsten van zijn zoon compleet in elkaar stampte. Waarmee deze vader niet alleen de bron van inkomsten van zijn zoon compleet in elkaar stampte. Waarmee deze vader niet alleen de bron van inkomsten van zijn zoon compleet in elkaar stampte. Waarmee deze vader niet alleen de bron van inkomsten van zijn zoon compleet in elkaar stampte.

Manuel heeft dankzij Ruth zijn schoenpoetskistje terug.

Gelukkig kennen we een geweldige vrouw bij de Sociale Dienst en Ruth is altijd bereid ons te helpen. Een paar uren later komen we met een stralende Manuel, inclusief zijn kistje, terug bij Inti Huahuacuna. En ik kan jullie wel vertellen dat dit een fantastisch gevoel geeft!!

Dit is dan ook de reden dat we met dit onderwerp iets willen doen op 16 november, de dag van de rechten van het kind. Het overkomt onze niños steeds weer, we hebben er al bij alle instanties voor gestreden om hier verandering in te krijgen en niets helpt. Als je dan de lijst leest wat de rechten van het kind allemaal zijn, dan heb je het gevoel op een andere planeet te wonen.

De kinderen hebben van de zomer intens genoten van de toneellessen van vrijwilliger Sander. Hierna hebben zij zelf spontaan een toneelclubje opgericht. De stukken die zijzelf instuderen voeren zij op straat wel eens op. Dit is niet onopgemerkt gebleven door een docent Drama van de Toneelschool hier in Cusco. Deze heeft met ons contact opgenomen en wil onze niños 2 maanden toneelles geven. Hij gaat hen begeleiden in het toneelstuk, dat onze kinderen op 19 november op straat op gaan voeren. Onze kinderen gaan die dag aan alle inwoners van Cusco laten zien hoe hun leven als straatverkopertjes eruit ziet en hoe zij door de Policia behandeld worden. Het is geweldig om te zien wat deze docent uit onze kinderen weet te halen en wat zou ik graag op 19 november nog hier zijn.....!

Kinderen krijgen toneelles.

Op dinsdagochtend zit, als een hoopje ellende, mijn lieve vriendje Edy Jason op de trap. Een schat van een knul en altijd zwaar ondervoed. Na onze begroeting vraag ik hoe het met hem gaat en hij vertelt gelijk vol verdriet dat zijn moeder onlangs is overleden. Op mijn vraag waar al zijn broertjes en zusjes nu zijn, antwoordt hij dat ze alle 8 thuis bij zijn alcoholische vader zijn. Ik realiseer me hier steeds weer dat de leus: "drank maakt meer kapot dan je lief is", nog veel en veel te mild is! Hoe moeten deze kinderen toch ooit een kans krijgen in dit leven en hoe kan ik al

deze 'Edy Jasons' helpen hoop te ontdekken achter hun pijn.....!?!

Hoe je het ook wendt of keert, de kinderen zijn altijd de dupe. Als ik deze kinderen zie en ze vergelijk met mijn eigen kinderen dan voel ik altijd weer een combinatie van ongekende verontwaardiging en ongekend geluk.

Lucho en Juan.

Intense blijdschap over het plekje waar wij zijn geboren en een boosheid dat deze kinderen hier ter wereld moesten komen. Op zulk een moment denk ik even dat ik machteloos sta, maar niets is minder waar. Ik ben zelf zeer overtuigd van het nut en de waarde van ons werk hier. Wat dat betreft heb ik geluk dat ik met een grote passie geloof dat het juist wel iets uitmaakt dat wij hier zijn. Wat voor mij sowieso ook al telt is dat ik de kans krijg om mijn verhaal over deze niños te vertellen en hopelijk verandert hierdoor de wereld al een heeeeel klein beetje. Diep in mijn hart weet ik heel goed dat we nooit machteloos zijn, niemand van ons. Dit is mijn, dit is onze wereld en ik wil nooit opgeven om daar het allerbeste van te maken. Ik weet dat ik Edy zijn thuissituatie niet kan veranderen, maar wij allen tezamen, jullie als donateurs, het team van Inti Huahuacuna en de vrijwilligers bieden hem wel een veilig, warm opvanghuis, waardoor hij even gewoon kind kan zijn en zijn zorgen kan vergeten. En daarvoor wil ik jullie uit de grond van mijn hart bedanken!

Aan het einde van de dag ga ik met Richard op controle bij Dr. Carlos. De medicijnen hebben Richard weinig verbetering gebracht en hij adviseert om naar een cardioloog te gaan. Inmiddels ben ik deze week zelf ook niet lekker. Ik heb koorts en mijn lijf wil niet meer. En dan staat er, voor het eerst in mijn jaren hier, voor \$50,- een

Peruaans arts naast mijn bed. Hij maakt deel uit van Meditur en deze artsen bezoeken zieke toeristen in hun hotelkamer. Nou, daar ligt deze zieke 'toeriste' dan, blijkbaar met een bronchitis, koorts en zwaar geïnfecteerde darmen. Voor die \$.50,-- komt de arts elke dag kijken en ik laat het maar gebeuren. Ook hij constateert op vrijdag dat er meer rust in 'mijn tent' aan het komen is en dat, als het zo blijft, ik op zaterdag naar het internet mag. Hopelijk kan ik maandag weer lekker gaan werken.

Zaterdag 8 oktober 2005 Een spoedcursus liegen!

Na een heerlijke vrije dag op zondag ga ik maandag weer vol goede moed naar het project. Als Dolores en ik op maandagochtend bij Inti Huahuacuna aankomen staan er al enkele moeders op ons te wachten. Het lijkt wel op een spreekuur van het Maatschappelijk Werk, met dit verschil dat wij al gewoon buiten met ons werk kunnen beginnen.

De moeder van Jesus met zijn broertje Jeremia.

De moeder van Jesus komt ons vertellen dat ze zich zorgen maakt, omdat haar zoon weer niet naar school gaat en de hele dag op straat rondhangt. Met deze moeder hebben we hele andere dingen beleefd en het is een wonder dat zij zich nu zorgen maakt over haar kinderen. Ze is een alcoholiste, die jaren hele andere zorgen aan haar hoofd had dan haar kinderen. Vorig jaar heb ik nog een pittig gesprek met haar gehad en ik vind

het ontzettend knap hoe zij verandering in haar leven heeft weten te brengen. Ze drinkt niet meer dagelijks, probeert zoveel mogelijk werk te krijgen en probeert een moeder voor haar kinderen te zijn. Alleen is het voor haar heel moeilijk te begrijpen, dat ze met haar moederlijke zorg voor Jesus veel te laat komt. Hij laat zich al niets meer zeggen, ook bij ons niet. Op een of andere manier voelt hij zich wel veilig en thuis bij ons en komt dus dagelijks, maar hij zal nooit aan een spel deelnemen of iets knutselen. Hij verspreidt een ongelofelijke lucht en wil ook onder geen enkele voorwaarde bij ons onder de douche. Een tijd geleden hebben we hem weer zover gekregen dat hij naar school ging, maar helaas weet hij dit niet vast te houden. Heel jammer, want dom is hij niet en zonder opleiding zal hij het altijd van straatverkoop moeten hebben.

Profe Marlene en Anike geven haaklessen.

Spontaan komt er ook nog een Udense Rianne een week meehelpen en dit geeft Dolores, Flor en mij meer ruimte om organisatorische zaken te regelen. 's Middags zitten we gezellig met de kinderen stokjes te haken en op deze wijze vliegt de tijd veel harder dan me lief is.

Op dinsdagochtend worden we hartelijk welkom geheten door Cristian, een van onze niños. Hij heeft in alle vroegte een maaltijd gekookt voor het team, want hij vindt dat wij altijd zo hard moeten werken en hij denkt dat wij niet genoeg tijd hebben om te koken en te eten. Stralend zegt hij tegen mij dat hij ook een vol bord voor mij heeft meegebracht. En dit om 09.00 uur 's ochtends.....! Dankbaar gebruik ik het excuus van mijn zieke Cusco-buik, dat ik helaas niets mag eten van de dokter. Heel bezorgd pakt hij me bij mijn arm en zegt dat ik geen enkel probleem met deze maaltijd ga krijgen. Mijn buik is ziek van

een maaltijd uit Cusco, maar hij heeft een recept uit Arequipa gebruikt voor dit gerechtik kan dus naar hartelust mee-eten!! Op dat moment schiet hij smakelijk in de lach en het is zo geweldig om steeds weer te zien hoeveel plezier we met elkaar hebben. Een Peruaan kan warm eten van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat en niemand heeft er moeite mee om ook mijn deel naar binnen te werken. En ik kom weer met de schrik vrij!

Op woensdagochtend zie ik tot mijn grote vreugde dat mijn pakketten op het postkantoor zijn aangekomen. In deze pakken zitten ook prachtige knuffeldieren, die een mevrouw uit Uden na haar overlijden aan onze niños heeft nagelaten. Wat ben ik blij dat alles is aangekomen en dat ik ook de laatste wens van deze mevrouw uit kan voeren. De douanebeambte vertelt me echter, zonder een spier op zijn gezicht te vertrekken, dat ik per pak ruim \$ 100,- belasting zal moeten betalen, omdat hij goed kan zien dat ik handel ga drijven in Cusco met deze materialen.....!

Blijdschap over de aankomst van de materialen.

Inmiddels zijn ook Dolores, Flor en Pocho gekomen en hoe iedereen ook praat niets mag baten. We staan echt tegen een muur te praten, waar grote dollartekens op geschreven staan. Het enige wat we kunnen doen is naar het douanekantoor gaan en daar ons verhaal doen. Gelukkig tref ik daar een man die mij vorig jaar geholpen

heeft. Een douanebeambte heeft enkele uren nodig om de waarde van de inhoud van mijn pakken op te tellen, om vervolgens een Peruaanse rekenkundige truc toe te passen, en om als eindresultaat 0,00 te verkrijgen, waardoor ik geen belasting hoeft te betalen. Niet te geloven hoeveel mensen hier al die uren mee bezig zijn geweest. Als afscheid geeft mijn aardige douanebeambte me nog de volgende tip: "Ben nooit eerlijk over wat er in de pakken zit en over de waarde van de spullen. Schrijf op de formulieren dat er nooit meer in zit dan voor \$ 80,-, want alles wat er meer in zit doet de kassa hier rinkelen!"

"Si, señor, gracias señor" en met deze gratis spoedcursus in liegen kan ik terug naar het postkantoor om mijn pakketten eindelijk op te halen.

We hebben het initiatief opgenomen om dit weekend met de kinderen op kamp te gaan. Alleen in de bus, even vrij en los van alle zorgen, lekker de natuur in naar Andahuaylillas. En dat hierbij de tenten niet mogen ontbreken, zullen jullie begrijpen. Voor mij een reden om helaas niet alle dagen mee te gaan. Op dit moment is het weer in Cusco koud en regenachtig. Ik vrees dat ik om een longontsteking vraag als ik mee ga. Dit moet ik dus aan de jeugd overlaten!

Alle niños vanaf 10 jaar gaan vanaf vrijdag tot zondagavond mee op dit kamp. Als begeleiders gaan het team, aangevuld met de vrijwilligster Anike mee en het is fantastisch dat ook Rianne besluit om mee op kamp te gaan. Toen een van de kleintjes hoorde dat alle grote kinderen op kamp gaan, sloeg ze haar armpjes om de schouders van haar broertjes en zusjes en zei: "kom, laten we maar gaan, want ze houden hier toch niet genoeg van kleine kinderen....."! Ai, dit kwam aan..... en daarom gaan we op zondag een dag met de bus op en neer met de kleintjes. Voor mij een prachtige gelegenheid om toch ook een beetje mee te genieten van het kamp.

Het vertrek met de bus op kamp naar Andahuaylillas.

Zaterdag 15 oktober 2005
Geluk bij een ongeluk!

Als ik ooit geweten heb dat mijn beschermengel-tje er voor mij is, dan is het vorige week zaterdag geweest! Ik besloot naar de Mercado Artesenal te gaan. Na zeer goed gedane zaken wilde ik naar huis gaan, maar helaas goot het. Ik had mijn regenjas in mijn rugzak zitten. Mijn tasjes met aankopen zette ik op de grond, mijn rugzak op een houten bar in de markt, ik trok mijn jas aan, pakte mijn plastic tasjes van de grond en vertrok.....! Al snel had ik een taxi te pakken en halverwege de reis naar huis sloeg ineens, vanuit het niets, de paniek toe. Waar is mijn rugzak, por favor señor, ik heb mijn rugzak vergeten, draai om, muy rapido.....! Oh Dios, op dat moment realiseerde ik me wat er allemaal in die tas zat, mijn camera met al mijn foto's, mijn portemonnee met daarin 2 bankpasjes. Por favor señor, rijd door alle rode stoplichten, ik betaal de bekeuringen wel, schiet op, geef gas!! Echt, ik was totaal in paniek. Nou, een ding is zeker, de wonderen zijn de wereld nog niet uit. Na ruim 10 minuten kwamen we terug bij de markt, ik hol de trappen af en daar staat open en bloot, moederziel alleen, mijn rugzak op me te wachten!

Na deze spannende dag volgt het ontspannen schoolreisje met onze kleintjes naar Andahuaylillas.

Heerlijk overnachten in de tent.

We gaan lekker met z'n allen met de lokale bus en hoe verder we van Cusco verwijderd zijn des te beter wordt het weer. In Andahuaylillas volgt een warm weerzien met het team, de vrijwilligers en de grotere niños. Ze hebben hun tenten op mogen slaan in de tuin van dorpsbewoners en ze willen net een wandeling gaan maken naar de rivier. Hier sluiten wij ons mooi bij aan en gezamenlijk gaan we op pad. Onderweg krijgen we

al hun verhalen te horen, over de stortbuien op vrijdagnacht, hoe Anike en Rianne hun tent zijn uitgedreven en hun toevlucht in het huis van deze mensen hebben moeten zoeken, hoe onze kinderen hebben genoten van de gebraden kip en dat zelfs de poten inclusief nagels vol smaak werden verorberd.....!

Kippenpoten, inclusief nagels, zijn een delicatessen.

Ook is het prachtig om te horen hoe intens blij Anike en Rianne zijn dat ze dit mee hebben mogen maken. Vol bewondering zijn ze over onze niños, hoe gemakkelijk en vrolijk ze zijn, hoe blij ze overal mee zijn, geduldig en van alles genieten. Ja, en dan ben ik zo ontzettend trots op onze niños! Na een heerlijke warme maaltijd, klaargemaakt op een kampvuur, gaan we met z'n allen moe maar voldaan terug naar Cusco. Ik ben heel blij dat ik zelf dit kamp heb mogen meemaken, want ik heb nu ook gezien hoe belangrijk het is dat we ook hier geld uit donaties voor reserveren. Dat onze kinderen een keer per jaar even helemaal weg zijn uit de stad, zich uit kunnen leven op het platteland, niets hoeven te verkopen en dus ook niet de zorgen hebben als ze een dag niets verdiend hebben, want er wordt die dagen voor hen gezorgd. Al met al een kostbare ervaring!

Samen met de vrijwilligsters Anike en Rianne op de foto.

Dan is het weer maandag. Mijn dag begint met een heel mooie klus. Ik moet die ochtend aan de woorden van vrijwilliger Sander denken: "Eigenlijk spelen we hier iedere dag voor Sinterklaas". Ook ik mag vandaag voor Sinterklaas spelen, want ik heb een prachtige donatie gekregen, speciaal voor Manuel. Uit naam van Manuel muchas gracias! Van dit geld mag ik een schoenpoetskistje inclusief materialen voor hem kopen. Manuel geeft gelijk aan dat het echt geen nieuw kistje hoeft te zijn, want dat hij het kistje van zijn vriend dat hij in bruikleen heeft, over kan kopen. Stralend komt hij aan het einde van de ochtend mijn schoenen poetsen en ik kan jullie vertellen dat ik nog veel kan leren van de professionele wijze waarop hij dit doet.

Heel kundig poetst Manuel mijn schoenen.

Vervolgens ga ik met Richard naar een cardioloog. Het is me gelukt om een afspraak te maken in de particuliere praktijk van Dr. Avila, wat me uren in een rij zitten bespaart. Hij onderzoekt Richard heel grondig, maakt een cardiogram en zijn conclusie is dat Richard wel degelijk een probleem met zijn longen heeft en niets aan zijn hart mankeert. De cardioloog stelde voor dat ik met Richard terug ging naar het ziekenhuis om daar alles grondig te laten onderzoeken, zoals zijn sputum, urine, bloed en om nieuwe röntgenfoto's te laten maken. Tijdens de uren die ik in het laboratorium met Richard heb zitten wachten is mij veel duidelijk geworden. Echt niet te geloven, maar zover mijn oog reikte, of ik nu links, rechts of voor mij uit keek, overal keken me potjes met ontlasting aan, in alle soorten, kleuren en maten. Steeds schuifelde er een Peruaan binnen, zette zijn grote boodschap ertussen en vertrok weer. Eeuwig zal ik me blijven afvragen hoe ze op dit lab in hemelsnaam ooit de juiste bood-

schap van al deze grote boodschappen aan de juiste persoon kunnen geven.

De cardioloog, Dr. Avila, onderzoekt Richard.

Met de nieuwe röntgenfoto van de longen van Richard is Eduard, de echtgenoot van Dolores, naar een longspecialist gegaan en deze arts vroeg of Richard al jaren een zware roker is, want dat hij de longen van een straffe roker heeft. Neen, dus, hij is 16 jaar en heeft nog nooit een sigaret aangeraakt. Het blijkt dat zijn moeder een chicharia heeft, een bierbrouwerij en dat dit bier dag en nacht op een houtvuur in de woonkamer van hun huis wordt gestookt. Richard zegt dat er de hele dag en nacht rook in het huis, maar ook in zijn slaapkamer, hangt. Deze knul leeft dus al vanaf zijn geboorte in deze rokerige ruimten en betaalt hiervoor op zulk een jonge leeftijd al zulk een hoge prijs. Nu moeten we gaan bekijken hoe we hem kunnen helpen.

De mooiste dag voor de kinderen blijft toch als ze lonche, hun avondpap, krijgen. Het blijft me steeds weer raken om de honger van de kinderen te zien. De hoop in die ogen dat er nog wat pap overblijft voor een tweede ronde, hoe ze stiekem wat pap uit hun kop in een flesje gieten voor een hongerig broertje of zusje thuis en met onschuldige oogjes zeggen dat ze nog niets gehad hebben, terwijl de pap rond hun mondje plakt. Ooit hoop ik dit probleem nog op te kunnen lossen, maar simpel is dat niet. Om de kinderen iedere dag een warme maaltijd te geven moeten we iemand in dienst nemen die al deze boodschappen doet en dit eten kookt. Voor het team is dit echt onmogelijk, want die hebben hun handen al meer dan vol. We hebben er de afgelopen week al veel over gesproken en het laatste woord is hierover nog niet gezegd.

De niños genieten van hun avondmaal.

En dan zit voor mij het venijn in het staartje van de week. Zoveel geluk als ik op zaterdag had, zoveel pech heb ik op vrijdag. Ik weet niet wat ik deze week met mijn rugzak heb, maar op vrijdagmiddag kom ik erachter dat al mijn geld uit mijn portemonnee is gestolen. Gelukkig zat er geen vermogen in, maar toch.....!

Ik merk dat het me bezig houdt. Is het soms gebeurd terwijl wij het eten voor de kinderen serveerden.....? Het voelt zo slecht dat ik nu iedereen met wantrouwen bekijk, met een vraag van binnen: zou hij..... zou zij.....!?!

Dit is wat ik absoluut niet wil, werken vanuit wantrouwen. Al jaren zie ik dit wantrouwen in de Peruanen zelf en ik wil met hen werken vanuit een basis van vertrouwen. Vaak heb ik me erin verdiept waar dit diepgewortelde wantrouwen bij de Peruaan vandaan komt en een tijdje terug las ik in een boek een brief van een Zuid-Amerikaanse moeder, die zij 500 jaar geleden aan haar kind schreef: "Ontberingen en lijden zijn ons deel in de wereld. Dagelijks worden onze krachten beproefd. Toon nooit je boosheid, wees altijd gediensig. Wees niet jaloers op de rijkdom die God besloten heeft aan anderen toe te bedelen. Er is echter een ding, een val waarin je nooit moet trappen en dat is vertrouwen. Als hij beloftes doet, vertrouw hem niet. Als hij tegen je spreekt, vertrouw hem niet. Kijk hem niet aan. Zwijg. Vertrouw hem niet".

Ook 5 eeuwen later hoor ik de moeders hier deze adviezen nog steeds aan hun dochters geven: "We moeten het als natuurlijk beschouwen dat de dingen worden geboren en sterven. Hou er dus niet aan vast. Hou nergens aan vast. Vertrouw het niet"!

Mij heeft dit meer helderheid gebracht over het eeuwige wantrouwen in deze mensen en ik wil er zelf voor blijven gaan om met hen vanuit een basis van vertrouwen te werken en met hen om te gaan. Daar hoort dus bij dat ook ik een keertje

mijn neus stoot. Van mezelf mag ik er een dag mee bezig zijn en dan laat ik het los, want ik weiger het om steeds met een gevoel van wantrouwen rond te lopen. Het is zoals het is en het enige wat ik hoop is, dat er een gezin van te eten heeft en niet dat er nu iemand enkele dagen lam onder tafel ligt van mijn geld.

Zaterdag 22 oktober 2005

Alle slechte dingen in drieën!

Altijd heb ik gedacht dat het gezegde "alle goede dingen in drieën" is, maar na vorige week is er voor mij deze nieuwe versie bijgekomen. Maandag kom ik in het opvanghuis en uit alle hoeken wordt er geroepen: "Profe, profe, je bent op televisie geweest en ze hebben je beroofd"! Het blijkt dat er die zaterdag een life programma op televisie is geweest met een verborgen camera. In dit programma wilde men de mensen laten zien hoe gemakkelijk het is om de buitenlanders te beroven.

Vervolgens zoemt de camera in op een argeloze, grijze, 56 jarige buitenlandse vrouw. Deze vrouw draagt haar rugzak mooi op haar buik en houdt hem met twee handen vast. Als deze vrouw de winkel nadert waar zij haar boodschappen moet doen, schuift ze een seconde haar tas naar achteren om haar boodschappenlijstje uit haar jaszak te halen. Op dat moment kan heel Cusco meegenieten hoe een kerel achter haar in deze ene seconde de rits van het voorvak van haar tas opent. Vervolgens schuift de vrouw haar tas weer naar voren, men ziet haar vragend naar die open rits kijken, het vak weer sluiten en de winkel in lopen. Dat deze vrouw inmiddels door de wol geverfd is en zo wijs is om niets belangrijks in haar tas mee te nemen en zeker niet in het voorvak wordt er niet bij verteld.

Het is mij nu helemaal duidelijk dat een gewaarschuwd mens niet voor twee maar voor drie telt!

Zoals iedere ochtend zitten er ook vandaag in alle vroegte vier hummels voor de deur van Inti Huahuacuna op ons te wachten. Michael, Fabiola, Lucho en Juan zijn zeer verwaarloosden schatten. Zelden krijgen ze thuis te eten, dus meestal beginnen we de dag met het kopen van brood voor hen. Het blijft hartverwarmend hoe ze met al hun honger, altijd eerst een stuk brood aan ons geven. Deze ochtend heb ik meer voor hen dan alleen een stuk brood. Ik heb besloten dat ik ieder van hen een knuffelbeest ga geven,

die een overleden Udense mevrouw aan de kinderen van Inti Huahuacuna heeft nagelaten.

Michael, Fabiola, Lucho en Juan knuffelen hun nieuwe knuffel.

Van de blijdschap en het ongeloof van deze kinderen dat deze knuffels echt van hen zijn, krijg ik tranen in mijn ogen. Wat hoop ik dat ook deze vrouw nog ergens ziet hoe prachtig haar gift terecht is gekomen! De rest van de knuffels gaan we in de speelhoek van de kleintjes leggen en zo hoeven de niños nooit meer ruzie te maken over wie er met die ene knuffel mag spelen die we tot op heden hadden.

En dan wordt het 's middags eindelijk tijd dat ik naar ons opvanghuis in de wijk Tica Tica ga. Met de wijkpresident van Tica Tica hebben we afgesproken dat we in hun Salon Comunal een jaar op proef met de kinderen van deze wijk zullen werken.

Vilma en enkele niños voor het buurthuis van Tica Tica.

Vilma is een Peruaanse vrijwilligster die de dagelijkse leiding over dit project heeft. Het is voor haar heel moeilijk om hier iedere dag alleen te

werken, want ook hier komen veel kinderen. Het allereerste wat voor mij prachtig is om te zien dat dit hele lokaal is ingericht met de oude spullen van de Alianza Francesa, die ik vorig jaar van hen heb gekregen. Het team heeft de kasten, tafels en spelletjes zo goed als mogelijk opgeknaapt en zo hebben deze oude spullen een nieuw tweedehands leven gekregen. Na het project gezien te hebben en in de wijk rondgewandeld te hebben is het mij gelijk duidelijk dat ook deze kinderen deze opvang hard nodig hebben. Helaas kan ik niet de hele middag bij Tica Tica blijven, want bij Inti Huahuacuna zit een computerspecialist op mij te wachten om te praten over de aanschaf van computers voor onze niños. Als educatief centrum willen we dit onze kinderen ook bieden en dankzij een prachtige donatie kunnen we deze droom in vervulling brengen. Maar eerst willen we al onze spullen verzekeren tegen diefstal. Onze wijk is een zeer criminele wijk en het zou niet de eerste keer zijn dat er bij ons wordt ingebroken.

Heerlijk knutselen in het handvaardigheidslokaal.

Het is zo heerlijk om met de kinderen te gaan zitten schilderen, want dan komen vanzelf hun verhalen. Vanochtend heb ik de hele ochtend met een groep jongeren gewerkt en inmiddels weet ik alles van het liefdesverdriet van Gloria. Al weken zegt ze dat het maar 'mas o menos' met haar gaat, niet echt goed dus, maar dat ze er niet over kan praten. Vanochtend zit haar ex-vriendje bij mij te schilderen en hoor ik hoe hun amor een zoete dood gestorven is.

Los van het schilderen met de kinderen krijgen ze ook regelmatig extra handvaardigheidlessen aangeboden door onze teamleden. Nestor maakt op dit moment leren portemonneetjes met hen en Marlene haakt poppen met de kinderen. De theaterdocent komt tweemaal in de week en de kin-

deren genieten van zijn lessen. Deze week heeft hij houten stelten meegebracht, die speciaal voor het toneelstuk van onze kinderen zijn gemaakt.

De kinderen krijgen stellooplessen.

Dagelijks wordt er weer iets voor de kinderen bedacht en ze genieten met volle teugen van de mooie werkjes, maar vooral van de aandacht die ze krijgen. Onze niños zorgen ook goed voor ons. Gisteren, laat in de middag, vraagt een jongen of hij ons kan spreken. Hij is de avond ervoor in onze wijk naar het voetballen wezen kijken en heeft daar toevallig een aantal mannen plannen horen beramen dat ze in gaan breken in ons opvanghuis en nog wel met medeweten van de Policia.....! Voor geen goud durfden we naar huis te gaan en de boel onbeheerd achter te laten, want de verzekering van onze spullen is nog niet rond. Uiteindelijk komt Profe Edwin met een vriend die nacht in het gebouw waken.

zaterdag 29 oktober 2005

Met harde hand!

Mochten jullie nu denken dat wij onze niños harder aan zijn gaan pakken dan kan ik jullie gelijk geruststellen. Dit gaat over mezelf en niet over onze kinderen. Deze harde aanpak heb ik mezelf aangedaan en ik heb er ook nog voor betaald!!

Afgelopen zondag wilde ik met de bus een mooi plaatsje in de Heilige Vallei gaan bezoeken. He-

laas waren de weergoden me niet gunstig gezind en viel de regen er met bakken uit. Terwijl ik stond te schuilen vroeg een vrouw me of ik een massage wilde. Terplekke besloot ik dat ik deze gok eens ging wagen, aangezien mijn nek inmiddels aardig wat geleden heeft van het meeslepen van al die bagage en van mijn slechte bed. Minstens 10 jaar jonger ging ik een uur later weer de straat op, om maandag lekker ontspannen aan een nieuwe week te beginnen.

's Middags wordt het een geweldige middag. Een Nederlandse vrijwilligster, Marieke, doet vrijwilligerswerk in het Inca Museum. Zij heeft zichzelf tot taak gesteld dit museum meer toegankelijk te maken voor kinderen. Volgende week is zij klaar en onze niños mogen als eerst deze kinderroute door het museum uit gaan proberen. Marieke wil hiervoor ook houten bordjes met een potlood gebruiken, die de kinderen om hun nek kunnen hangen. Haar vraag is of onze kinderen deze bordjes willen beschilderen. Het wordt een prachtige middag. Zeker 35 kinderen leven zich hierop uit en het resultaat is verbluffend.

Zelfs onze meest moeilijk te motiveren kinderen zitten te schilderen of hun leven ervan afhangt. Jesus tekent zo ontzettend mooi en vertelt bloedserieus dat hij ook tekenlessen heeft gegeven. Op mijn vraag aan wie, zegt hij aan zijn opa. Daarna kijkt hij me aan en vraagt of ik niet weet dat zijn opa Leonardo Da Vince is!

De kinderen beschilderen de bordjes voor het Inca Museum.

Marieke is dolgelukkig met het resultaat en onze niños krijgen de eeuwige roem, want alle kinderen die het Inca Museum bezoeken zullen de beschilderde borden van onze kinderen om hun nek krijgen.

Als ik nog even naar het internet ga krijg ik een geweldige mail binnen van tandarts Albert, die al een paar jaar samen met zijn vrouw heeft geholpen met het reviseren van de gebitjes van onze kinderen. Hij heeft een paar collega's bereid gevonden om in april 2006 naar Cusco te komen en zij gaan proberen jaarlijks de tanden van onze kinderen te controleren.

En dan is het alweer vrijdag en komt vrijwilligster Marieke in Cusco aan. Samen met Doly en Anike gaan we haar op het vliegveld afhalen. Anike heeft vandaag de afsluiting van haar Plan de Trabajo (werkplan). Zij heeft de hele week met de kinderen gewerkt aan een Holland-Peru feest. Ze hebben placemats gemaakt met daarop de Nederlandse en Peruaanse vlag. Aan het plafond hangen slingers van tulpen en de bloem van Peru. En als grote verrassing heeft ze een ongelofelijke pan hutspot, inclusief worstjes, gemaakt voor honderd kinderen. Een mooier feest had ze niet kunnen bedenken.

Anike kookte echte Hollandse hutspot voor de niños.

De kinderen eten er hun vingers bij op. Drie kinderen zitten naar hun bord te kijken en op mijn vraag of ze het niet lusten kijken ze me aarzelend aan en vragen of ze het, por favor, mee naar huis mogen nemen. Hun vader heeft vandaag moeder weer geslagen en daardoor hebben moeder noch de kinderen die dag te eten gekregen. Moeder is zo verdrietig en misschien dat ze zich door deze maaltijd weer wat beter gaat voelen..! En wat doe je dan...? Dan geef je vlug nog een bordje meer mee en help je hen naar huis. Na de maaltijd krijgen ze allen nog een banaan als toetje en met de stralende gezichtjes waarmee ze vertrekken, de dikke hutspotplakkussen, de vraag naar het recept en de gracias Profe, zal Anike zich

nog tot in lengte van dagen deze prachtige dag herinneren.

Zaterdag 29 oktober 2005 Uiteindelijk heb je elkaar.

Dit waren de woorden die mijn zus Jeanne voor haar overlijden mee gaf aan haar man, kinderen en kleinkinderen. Zij zou er niet meer zijn, maar ze moesten nooit vergeten dat ze uiteindelijk altijd elkaar zouden hebben. Zij koos deze woorden als thema voor haar afscheidsdienst en voor mij stond vast dat de donatie, die Jeanne aan Inti Huahuacuna naliet na haar overlijden, ook hiermee in verband zou moeten staan.

Jeanne heeft altijd voor 100% achter mijn werk met de kansarme kinderen van Inti Huahuacuna gestaan en hierdoor kwamen wij op het idee dat het prachtig zou zijn als zij symbolisch de peetmoeder zou worden van ons Inti Huahuacuna voetbalteam. Waar heb je elkaar harder nodig dan in een team, zonder samenspel bereik je met een teamsport niets. Wat is er mooier dan de verbondenheid en verbroedering van tezamen een team zijn, er samen voor knokken en na een verloren wedstrijd elkaar te troosten of bij een gewonnen wedstrijd dit met elkaar te vieren. Het thema "uiteindelijk heb je elkaar" geldt in dit geval ook zo intens voor onze niños, want in vele gevallen is dit het enige wat zij hebben.

Voor ons stond vast dat we op geen mooiere wijze de financiële steun konden besteden, die alle mensen bij het afscheid van Jeanne hebben gegeven.

Het Inti Huahuacuna voetbalteam in nieuw voetbaltenue.

Een compleet voetbaltenue heb ik voor hen gekocht en mijn gevoel zei me dat het oranje moest zijn, de Nederlandse kleur. Oranje voetbalshirts, een oranje met zwart trainingsjack, een witte voetbalbroek met daarop het logo van Inti Huahuacuna en als klap op de vuurpijl echte voetbalschoenen! Voor ons team is hiermee een droom werkelijkheid geworden en al snel staat vast dat er een wedstrijd moet komen tussen Qosqo Maki en Inti Huahuacuna, als revanche op de onlangs verloren wedstrijd.

Vandaag was het zover. Gisteren was ik al het voetbalveld wezen huren. Een prachtige locatie bij een klooster van de Franciscanen. Een klooster met een schitterende binnentuin, rondom het Andesgebergte en daartussenin het voetbalveld. Een oase van rust, totdat Dolores en ik onze jongens begonnen aan te moedigen! Onze spelers zagen er geweldig uit en straalden een ongelooflijk zelfvertrouwen uit. Doly, Flor, Pocho, Anike en Marieke en enkele van onze jongere niños waren ook gekomen, de zon straalde en ons team speelde de sterren van de hemel. Bij iedere goal kwamen ze naar me toe hollen en kreeg ik een dikke pakkerd. Door onze jongens zo fantastisch te zien samenspelen, hen er zo samen voor te zien gaan om deze wedstrijd te winnen, wist ik dat ik de juiste beslissing had genomen. Dit zou voor Jeanne ook goed gevoeld hebben en steeds als onze jongens met dit tenue aan het veld op gaan zullen zij elkaar nodig hebben en er voor elkaar moeten zijn om dit spel tot een goed einde te brengen.

Inti Huahuacuna tegen Qosqo Maki.

Het werd een spannende wedstrijd met een prachtig resultaat: Inti Huahuacuna won met 9-3! Wat had ik graag mijn zwager en zijn gezin hier bij me gehad om op deze wijze de warme herin-

nering aan Jeanne tezamen te delen! En wat hoop ik dat Jeanne ergens gezien heeft hoe onze niños dit spel, uiteindelijk door er voor elkaar te zijn, gewonnen hebben.

Donderdag 3 november 2005

Bij nacht en ontij.

Waar we de afgelopen weken al bang voor waren, is maandagnacht gebeurd. Men heeft geprobeerd in te breken in ons opvanghuis, sloten open gebroken, een metalen deur geforceerd en wel 10 ruiten ingegoooid.

Tijdens de inbraak zijn alle ruiten ingegoooid.

Gelukkig zijn ze niet binnen kunnen komen. Rond 02.15 uur maakte Dolores mij wakker dat Ivan, onze nachtwaker, helemaal overstuurd had opgebeld dat mannen probeerden binnen te komen en dat alle ruiten werden vernield. Hij was doodsbang en wilde geen moment meer bij ons waken. Ook Dolores was helemaal overstuurd, verdrietig en teneergeslagen.

Eerst hebben we het politiebureau gebeld dat bij ons opvanghuis in de straat zit. In die tijd hebben we ons snel aangekleed, heb ik Anike wakker gemaakt en gevraagd of zij deze nachtelijke vrouwenbrigade wilde versterken. Daar gingen we dan, in het holst van de nacht met een taxi naar deze, zeker in de nacht, zo gevreesde wijk. Inmiddels hadden we ook Edwin te pakken gekregen en hij zou met zijn vader naar het lokaal komen. Het is onvoorstelbaar wat we daar aantreffen. De hele straat lag vol glas, alle ruiten kapot en werkelijk geen mens op straat.

Ik merkte dat Dolores intens aangeslagen, verdrietig en teleurgesteld is. Het voelt zo fout voor haar dat zij dag en nacht voor de kinderen van de

wijk Zarzuela klaar staat en dat vervolgens de mensen zelf ons dit aandoen.

Nooit een gracias krijgen, maar wel deze ellende die ons veel tijd, moeite en geld kost. Ik begrijp haar pijn, maar toch heb ik haar uitgelegd dat dit twee verschillende dingen zijn. Haar gracias krijgt ze van deze niños, daar doen we het voor. Juist omdat onze niños zulk een uitzichtloos bestaan hebben in deze wijk, met deze mensen, is ons werk zo belangrijk. Dat, hoe moeilijk het soms ook is om de moed erin te houden, we juist nu terug moeten knokken en moeten laten zien dat ze van betere huize moeten komen om ons klein te krijgen. Al wachtend zitten we dit samen op een stoepje op straat te bespreken en als we ons zelf zo zien zitten schieten we beiden spontaan in de lach. Het liefst had Dolores op dat moment een foto van ons samen willen laten maken, om naar te kijken op moeilijke momenten en dan weer te weten dat ze nooit alleen staat.

Vanaf die nacht hebben we er weer veel nieuwe klussen bij gekregen. We zijn naar de verzekeringsmaatschappij gegaan om de verzekering te regelen, de levering van de computers moesten we afzeggen, en we zijn overal begrotingen gaan opvragen om het gebouw opnieuw en beter te beveiligen. Dit alles gaat ons handen vol geld kosten en het zal daarom ook wel zo moeten zijn dat ik weer bijna naar huis kom. Ik zal weer op donatiejacht moeten, dus jullie zijn gewaarschuwd.....!

Onze dagelijkse vaste klantjes Juan, Michael en Lucho.

De volgende ochtend zitten ook in alle vroegte Lucho en zijn broers weer voor de deur. Ik heb hen al een week niet gezien en ik zeg dat ik hen gemist heb. Michael kijkt meteen naar zijn 4-jarig broertje Lucho en zegt dat dit zijn schuld is. Hij heeft hem vorige week met een mes proberen

te steken en zijn moeder kon hem niet helpen, omdat ze uit angst voor de dronken bui van zijn vader thuis was weggelopen. De gezinszorg heeft alle kinderen een week in een tehuis ondergebracht tot thuis de rust weer was wedergekeerd. Het verhaal van deze kinderen, juist op deze ochtend na de inbraak, is ook voor Dolores datgene wat ze nodig heeft om te weten dat we de kinderen van Zarzuela niet in de steek kunnen laten. Hier doen we het voor!!

Beste mensen, mijn spullen zijn ingepakt. Morgen draag ik de lieve zorg voor onze kinderen over aan de vrijwilligers Anike en Marieke. Wat ben ik blij met hen, want hierdoor kan ik met een gerust hart naar huis!

*Een afscheidslunch in het internetcafé Trotamundos.
Anike, Marieke, Dolores en ik.*

Het was een bijzonder mooie en intensieve tijd en het heeft me weer enorm geholpen dat ik het verhaal van onze kinderen met jullie heb mogen delen. Zoals ieder jaar neem ik met weemoed afscheid van de kinderen en van mijn lieve Peruaanse vrienden. Maar inmiddels weet ik ook dat een stukje van mij altijd hier zal blijven en dat voelt goed.

Muchos saludos y Muchas gracias namens onze niños, Dolores, het team en de vrijwilligers Anike en Marieke.

Zaterdag 19 november 2005 De rechten van het kind

De vrijwilligsters Anike en Marieke hebben samen hard meegewerkt om de internationale dag van de rechten van het kind op een bijzondere wijze in te vullen.

Hierna volgt hun verhaal.

“Afgelopen week was de internationale dag van de rechten van het kind en natuurlijk kan dat niet zomaar voorbijgaan. Veel van onze kinderen zijn straatverkopertjes en hebben dit werk nodig om te overleven. Helaas werkt de politie hier in Cusco vaak niet erg mee en proberen zij de kinderen als ze kunnen al hun spullen en geld af te pakken, omdat ze geen officiële vergunning hebben. En dat, terwijl ze weten dat de kinderen dit werk heel hard nodig hebben.

Een deel van de kinderen van ons project was al een aantal weken met een toneelleraar aan het oefenen aan een toneelstuk over het leven van straatverkopertjes. Een aantal andere kinderen was al weken aan het oefenen om op stelten te lopen en hierop rare capriolen uit te halen. De afgelopen week zijn we verder druk geweest met het maken van grote papieren spandoeken waarop de verschillende rechten van het kind werden uitgedrukt. De kinderen wisten hier zelf al best veel van en hebben de meest mooie tekeningen en spreuken bedacht.

Afgelopen zaterdag was het zover en gingen we met zijn allen de straat op. Koppies geschminkt, de spandoeken van karton in de hand en zingend over straat.

Geschminkt en met spandoeken de straat op.

Wat was dat een mooi gezicht! De toneelleraar verkleed, als leider van de stoet voorop en verder zowel voor als achter de hele meute begeleiding van politie op motoren. Op twee pleinen zijn we gestopt, met microfoon en muziek werden de mensen in de buurt opgetrommeld om te komen kijken en het theater kon beginnen. De kinderen speelden een toneelstuk waarin zij straatverkopertjes waren en lieten zien hoe zij door de politie behandeld worden. Vervolgens kwamen de tovenaars op hun stelten langs en met confetti werden de kinderen uit hun droom gewekt en

veranderden zij in mensen met verschillende beroepen, dokter, ingenieur, sporter etc.

De kinderen sloten hun theater af met een lied over de rechten van het kind en over hun dromen. Op deze manier werd de boodschap aan de mensen overgebracht: dat alle kinderen rechten hebben! Ook al zijn zij straatverkopertjes, dat ontnemt hen niet de rechten die gelden voor alle kinderen!

Het straattoneel.

Het was echt een hele mooie dag, veel mensen die kwamen kijken en de kinderen speelden met zo'n overgave, echt heel cool!”

Met deze nieuwsbrief hoop ik jullie weer een beetje op de hoogte te hebben gebracht van mijn verblijf met de niños in het project.

Zoals jullie weten is voor mijn inzamelingsacties deze goede doelenstichting opgericht. Giften zijn aftrekbaar voor de belasting. Indien een donateur zich dmv een schenkingsakte voor 5 jaren wil binden is de aftrek het gunstigst. Indien u dit wenst, vertel ik u graag hoe dit werkt.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

girorekening 9233476 ten name van Stichting Inti Huahuacuna, Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Heel veel dank voor uw belangstelling.

Mede namens het bestuur wens ik u een voorspoedig 2006.

Marianne Schepers